

AVIZ
**referitor la propunerea legislativă privind
organizarea și funcționarea Poliției judiciare**

Analizând propunerea legislativă privind organizarea și funcționarea Poliției judiciare, transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr.L412 din 02.10.2003,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art.2 alin.1 lit.a din Legea nr.73/1993 și art.48(2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil propunerea legislativă, sub rezerva luării în considerare a următoarelor observații și propuneri:

I. Observații privind fondul reglementării

1. Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare organizarea și funcționarea Poliției judiciare în cadrul Ministerului Public.

Prin obiectul său de reglementare, propunerea legislativă face parte din categoria legilor organice, potrivit art.72 alin.(3) lit.h) din Constituție.

2. Propunerea legislativă prezintă zone de interferență cu Legea de revizuire a Constituției, Codul de procedură penală și Legea nr.218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, Ordonanța Guvernului nr.43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție și cu proiectul Legii privind organizarea judiciară, fără a asigura însă corelarea corespunzătoare cu prevederile acestor acte normative.

3. Semnalăm că propunerea legislativă depășește cadrul constituțional, deoarece în **art.130 alin.(3)** din **Legea de revizuire a Constituției** se prevede doar că "Parchetele ... conduc și supraveghează activitatea de cercetare penală a poliției judiciare, în condițiile legii". Această dispoziție este reprodusă în Expunerea de

motive a propunerii legislative în mod distorsionat, textul constituțional nereferindu-se la organizarea și funcționarea Poliției judiciare în cadrul Ministerului Public ci la **conducerea și supravegherea activității de cercetare penală a poliției judiciare de către parchete, în condițiile legii**. Or, **Codul de procedură penală** reglementează deja activitatea de urmărire penală desfășurată de organele de cercetare penală, stabilește care sunt aceste organe, precum și competența procurorului în conducerea și supravegherea activității de cercetare penală.

4. Art.201 din Codul de procedură penală, astfel cum a fost modificat prin Legea nr.281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, instituie printre organele de cercetare penală **“organele de cercetare penală ale poliției judiciare”**, iar potrivit alin.(3) al art.201 Cod procedură penală **“Ca organe de cercetare penală ale poliției judiciare funcționează lucrători specializați din Ministerul de Interne anume desemnați de ministrul de interne”**. Această normă se regăsește și în **art.27 alin.(1)** din Legea nr.218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române (modificat prin Legea nr.281/2003), conform căruia **“Ministrul de Interne ...desemnează polițiști care au calitatea de organe de cercetare penală ale poliției judiciare”**.

Și din alte prevederi ale Codului de procedură penală rezultă că **Poliția judiciară este o structură aparte**.

A imagina însă că această structură aparte ar putea fi preluată în **întregime**, organizatoric și funcțional, din cadrul Ministerului Administrației și Internelor și trecută în cadrul Ministerului Public este de natură a ridica o serie de probleme.

Menționăm că în prezent, **art.207** Cod procedură penală stabilește cu exactitate competența organelor de cercetare ale Poliției judiciare, prevăzând că **“Cercetarea penală se efectuează de către organele de cercetare ale poliției judiciare, pentru orice infracțiune care nu este dată, în mod obligatoriu, în competența altor organe de cercetare penală”**, iar în **art.209** referitor la competența procurorului în faza urmăririi penale, se prevede că în exercitarea atribuției de supraveghere a urmăririi penale, procurorii **“conduc și supraveghează nemijlocit activitatea de cercetare a poliției judiciare și a altor organe de cercetare speciale”**.

De asemenea, în **art.219 alin.1** se prevede că **“Procurorul poate să dea dispoziții cu privire la efectuarea oricărui act de urmărire penală. În cazul organelor de cercetare ale poliției judiciare organele**

ierarhic superioare ale acestora nu pot să dea îndrumări sau dispoziții privind cercetarea penală, **procurorul fiind singurul competent în acest sens**", iar conform alin.3 al aceluiași articol "În cazul neîndeplinirii sau al îndeplinirii în mod defectuos, de către organul de cercetare penală, a dispozițiilor date de procuror, **acesta va sesiza conducătorul organului de cercetare penală**, care are obligația ca în termen de 3 zile de la sesizare să comunice procurorului măsurile dispuse".

5. Organizarea și funcționarea întregii Poliții judiciare în cadrul Ministerului Public, așa cum se propune, cu păstrarea în același timp a gradelor profesionale ale poliției, a drepturilor și responsabilităților lor specifice ca urmare a apartenenței lor la Ministerul Administrației și Internelor, trecerea bazei tehnico-materiale și a părții corespunzătoare din bugetul Ministerul Administrației și Internelor la Ministerul Public, nu ar face decât să complice aspectele organizatorice, funcționale și de subordonare în condițiile în care persoanele în cauză își păstrează calitatea de polițist.

În prezent **Poliția Judiciară** este o structură în cadrul Ministerului Administrației și Internelor, respectiv a Poliției Române, **compusă din polițiști specializați** în efectuarea activităților de constatare a infracțiunilor, de strângere a datelor în vederea începerii urmăririi penale și de cercetare penală. Din cadrul acesteia sunt desemnați polițiștii care au calitatea de **organ de cercetare penală al poliției judiciare**.

Fără a ne pronunța asupra unor aspecte de oportunitate asupra cărora Consiliul Legislativ nu este abilitat de lege, sugerăm totuși că **prezenta propunere legislativă ar putea avea în vedere ca doar acest segment al Poliției judiciare să fie preluat în cadrul Ministerului Public și nu întreaga activitate a poliției judiciare care cuprinde și activități specifice de constatare a infracțiunilor, de strângere a datelor în vederea începerii urmăririi penale și de cercetare penale**.

Această soluție legislativă ar putea avea în vedere ca ofițeri din Poliția Judiciară să fie numiți în cadrul parchetelor prin ordin al Procurorului general de pe lângă Curtea Supremă de Justiție (Înalta Curte de Casație și Justiție), cu avizul ministrului administrației și internelor, în scopul efectuării activităților de constatare a infracțiunilor, de strângere a datelor în vederea începerii urmăririi penale și de cercetare penală **pentru anumite infracțiuni de o gravitate deosebită**, sub directa conducere, supraveghere și control

nemijlocit al procurorilor din cadrul parchetelor unde au fost numiți. De altfel, există și un precedent în materie, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr.43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție care prevede că “Parchetul Național Anticorupție se încadrează cu procurori, ofițeri de poliție judiciară ...”.

6. Propunerea legislativă cuprinde și alte tratări contradictorii ale unor aspecte. Astfel din **art.7** rezultă că lucrătorii din Poliția judiciară efectuează acte premergătoare și de cercetare penală **numai în cauzele în care urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de către procuror**, deși din **art.63** al proiectului Legii privind organizarea judiciară (invocat ca temei în Expunerea de motive) rezultă că **întreaga activitate** a Poliției Judiciare se desfășoară în mod nemijlocit sub conducerea și controlul procurorului.

De asemenea, potrivit **art.8**, actele de cercetare efectuate de ofițerii de poliție judiciară din dispoziția scrisă a procurorului sunt considerate ca fiind efectuate de acesta, după verificarea prealabilă a lor, pentru ca în **art.10** să se prevadă că acestea pot fi infirmate de procuror, în scris și motivat, în condițiile legii, ceea ce ar însemna, în viziunea propunerii legislative, ca **procurorul să-și infirme propriile acte**.

7. Având în vedere importanța domeniului supus reglementării și implicațiile pe care le prezintă, considerăm necesară solicitarea unui punct de vedere al Guvernului în acest sens.

II. Unele observații de redactare și de tehnică legislativă

1. Pentru respectarea normelor de tehnică legislativă, din titlu este necesară înlăturarea expresiei “**proiect de**”, iar conform prevederilor **art.39 alin.(2)** din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, după titlu trebuia inserată **formula introductivă consacrată**:

“Parlamentul României adoptă prezenta lege”.

2. La articolele cu un singur alineat (1, 6, 7, 8, 10, 11, 13, 15, 17, 19-22) marcarea cu cifra “(1)” nu era necesară.

3. La **art.4 alin.(1)** expresia “varianta I” nu își are rostul.

4. În **art.5**, nu s-a precizat natura juridică a Corpului Național raportat la Poliția Judiciară și nici nu s-a vorbit de structurile teritoriale ale acesteia.

5. La **art.19** se prevede că structurile de poliție care rămân în cadrul Ministerului Administrației și Internelor vor efectua acte de constatare și de cercetare penală sub supravegherea procurorului, potrivit Codului de procedură penală, deși aceasta este **valabil și**

pentru organele de cercetare penală ale Poliției judiciare, care în viziunea propunerii legislative ar trebui organizată în cadrul Parchetelor.

6. Art.11, repetă prevederea de la art.6 în ceea ce privește numirea; în schimb nu prevede nimic în legătură cu posibilitatea revenirii la structurile din care provin, după eliberarea din funcție prin ordin al procurorului general.

7. La art.13, stabilirea criteriilor de selecție ar trebui făcută în comun cu șefii structurilor din care provine personalul Poliției Judiciare.

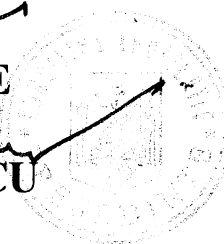
8. La art.14 alin.(4), considerăm că specialiștilor civili nu le pot fi aplicabile prevederile legale referitoare la pensionarea polițiștilor.

9. La art.20, menționăm că anexa despre care se face vorbire în text nu are un temei-cadru în corpul propunerii legislative, corespunzător art.53 din Legea nr.24/2000.

10. Art.22 reia în mod nejustificat normele de la art.14 alin.(2) și art.15.

11. Norma de la alin.(1) al art.23 nu este necesară, întrucât un act normativ intră în vigoare la data publicării, dacă nu se prevede un alt termen, iar la norma de la alin.(2) este necesară precizarea expresă a actelor normative ce urmează a fi abrogate.

PREȘEDINTE

Dragoș ILIESCU

București
Nr. 1454/14.10.2003.